

Y. P. g. Hj. Samuelson
S. 14/7-38

Högtidsdagar i Kiaohsien.

Att mitt under rasande krig få åtnjuta relativt lugn och fira högtid inför Herren med Guds folk är väl mer än vad man skäligen kan begära. Och dock har den nåden hittills blivit oss given här i Kiaohsien. Bland dessa högtider och högtidsdagar räkna vi bl.a. de sedvanliga

Sommarkurserna.

Under en följd av år ha missionsarbetarna m.fl. tillhörande häradets fem församlingar mött tillsammans i K. för att tillbringa ett par veckor tillsammans i bön och bibelstudium. På grund av de närvarande politiska konflikterna, vilka gjorde det svårt att färdas långa vägar, ämnade man i år dela upp sommarkurserna på två platser: Kiaohsien och Wangtai. Som den senare platsen några dagar före kursens öppnande blev föremål för bombardemang, beslutades det i sista stunden att inhibera kursen där och låta de vänner som kunde gå till K. Vinsten för K. blev några flera deltagare, men framför allt en ökad lärarekår. Som det dock var oroligt även på flera andra platser i närheten - skärmytslingar, dödande av människor, bombning av byar, brännande av samhällen, upprivning av järnvägsräls, sprängning av broar etc. - vågade man inte hoppas på någon större tillslutning i mötena. Lägg härtill att japanerna strax förut hade bombat flera amerikanska missionsstationer i grannstäderna Tsime, Pingtu och Hwanghsien och flera flygplan dagligen kretsade över ^{had man anledning fråga} vår stad. Menne den senare skulle bli skott-tavla nästa gång?

Alla farhågor voro dock onödiga. Kursdeltagare kommo talrikt. Herren överskyggade oss alla med sina vingar. Dagarna uppdelades

för bönestunder, sängövning, bibelstudium i klasser och två offentliga väckelse- och uppbyggelsemöten dagligen för allmänheten. Det var en härlig syn att mitt på vardagarna se kyrkan i huvudsak fylld av intresserade åhörare. Nästan vid varje sådant möte anmälde sig frälsnings-sökande och efter Gud längtande själar till förbön. Ett 40-tal troende gävo löften att ock hädanefters hålla regelbundna husandakt. Guds Ande var verksam.

Dophögtid.

Det är vanligt att sommarkurserna avslutas med en dophögtid. Jag sade "högtid". Men det är inte lätt att få verklig högtidsstämning ens över rent religiösa handlingar i Kina. Men denna gång lyckades det. Tjuguen kvinnor och ^{frestans} fjorton män (34 st.) hade dagen förut avlagt en god bekännelse om sin omvändelse, sin tro på Kristus som sin frälsare och sitt beslut att tillhöra Honom för livet. Dessa alla, klädda i vita kläder, böjde före nedstigandet i dopgraven sina knän runt plattformen, under det att den tjänstförrättande brodern i en innerlig bön överlämnade dem åt Gud. Därefter nedstego de, beledsagade av lämliga sängstråfer och orgelackompanjemång en och en i dopgraven för att inför den talrika publiken avlägga den goda bekännelsen. Allt gick så stilla och värdigt, så man kunde tro att man var i någon större baptistkyrka i Sverige. - En japansk officer infann sig på söndagsförmiddagen och frågade om han var tillåten att såsom åskådare vara med på eftermiddagen för att bese dopakten. Detta beviljades naturligtvis. Men han infann sig icke. Möjligen blev han förhindrad, eller ock litade han på, att handlingen skulle utföras lika ordentligt utan honom!

En liten presentation.

Omkring ett tjugutal av de döpta voro från staden. Fastän vi aldrig lägga an på att göra "proselyter" hade vi dock denna gång att

döpa tre st., som förut tillhört barndöpareförsamlingar. En av dem var rektor Wang's fru, en var skollärrarinna och en var elev i vår bibelskola. En annan flerårig lärarinna döptes också. En 25-årig dam var dotter till ^{en}/f.d. postmästare, som vi döpte här 1899. Han har för länge sedan gått hem till Gud. Men nu kom hans dotter och hennes svägerska såsom en förstligsskörd från det hemmet. Några av dopkandidaterna voro ^{och tredje}andra/generationens folk, tre av dem voro fjärde och två av dem voro t.o.m. femte generationens. Och ändå var det inget barn-dop!

Det är underbart och trosstärkande att se huru säden växer. Jag skall aldrig glömma stamfadern till den "femte generationen". Han kom med i församlingen år 1904. Han hade redan då hunnit till den ansenliga åldern av 85 år. Men trots sin ålder gick han söndagligen den 7 km. långa vägen till staden för att närvara både på missionens söndagsskola och möten för äldre. Då undertecknad med familj reste hem till Sverige 1906, hälsade han hem till missionsfolket i Sverige med orden: ~~Guks nåd är stor~~ "Guds nåd är stor". Om han nu kunde stå upp ifrån sin grav och finge se så många av sin familj som gått över på Herrens sida, skulle han säkert sända samma hälsning understruken med många grova streck: "Guds nåd är stor". Ja, det få vi, Gud vare lov erfara. Det är missionens och Gudsrikets seger.

Dopförrättarna.

Sedan br. Wang Gi-shan, som under många år tjänade såsom infödd pastor för omkring fem år sedan blev lam, har det varit omöjligt att ena sig om en infödd pastor. Detsamma har ock varit fallet med de övriga tio församlingarna, tillhörande vår mission. Allt som därför måste göras i pastoralvärd måste utföras av den svenske missionären. Men med den utveckling som vår mission haft, har det i längden blivit omöjligt för honom att hinna med allt. Missionärerna enade sig därför

att vid ~~vid~~ förra årets Svensk-kinesiska konferens meddela församlingarna, att de senast vid årsskiftet hade att välja infödd pastor, eller där detta ej för tillfället kunde realiseras såsom ett övergångsstadium befullmäktiga församlingarnas ordföranden (ty sådana funnos redan i några församlingar) att i egenskap av "äldste" - det låter lite blygsammare! - förrätta dop, utdela nattvarden etc.

Vet icke i skrivande stund till vilken utsträckning detta beslut praktiserats i de övriga församlingarna, men kan dock meddela att de tre församlingar jag tjänar (Kiaohsien, Longgiatsuen & Po) ha upptaget förslaget med förståelse samt för ett år framåt valt och avskiljt, såsom jag tror, lämpliga bröder att tjäna församlingarna. Det var sålunda Kiaohsien's församlings "äldste", Wang Lien-djeng, som tjänade vid senaste dopförrättning och nattvardsgudstjänst. Och han gjorde det bra. Han är en 46-år gammal man, en ~~mångårig kristen~~ av våra allra första skolgossar, en mångårig kristen, en begåvad talare, en flerårig evangelist och diakon. Som församlingsmedlem tillhör han den "tredje generationen".

Nattvardsfirandet.

Efter dopet samlades de nydöpta jämte församlingens medlemmar omkring nattvardsbordet. Några välkomst- och förmaningsord uttalades, böner och förböner uppsändes till Nådens tron, varefter de symboliska gåvorna tyst och värdigt utdelades till den talrikt församlade menigheten. Det var en andemättad och stämningsfull stund.

Men även de bästa stunderna här i livet ha ofta ett inslag av smärta och ovaraktighet. Så ock denna. Man hade helt nyligen blivit undorrättad om att familjen Strutz på grund av fruns ohälsa av läkare blivit rådd att resa hem till Sverige för en tids klimatbyte. De hade undanbett sig offentligt avskedsmöte. Ledaren vid nattvardsfirandet använde därför detta tillfälle att å församlingens vägnar

i korta ordalag säga de hemresande ett tack och farväl samt sända hälsningar till "moderförsamlingen" i Sverige. Br. Strutz besvarade detta med ett kort anförande, bad om församlingens fortsatta förböner och förklarade å sin (deras) sida, att de aldrig komme glömma församlingen och missionen inför Gud. Härmed var den sista stora dagen i 1938 års sommarkurser i K. avslutad. Hela kursen var högtidsdagar under politiskt vidriga förhållanden. Men Herren bygger sitt Jerusalem i bullersam tid.

J. A. Rinell.

P S.

Just då ovanstående rader blivit nedskrivna kommo Gerda och Egon Rinell jämte församlingens äldste och en diakon tillbaka från utposten Yuan-go-choang (15 km. väster om staden). Å den platsen och dess närhet har under flera månader en stilla och genomgripande väckelse ägt rum. Många ha blivit frälsta. Nu önskade flera av dem bli döpta, Men avståndet till Kiaohsien's stad var långt, vägen svår och flera av kandidaterna gamla. Man anhöll därför att församlingen skulle sända befullmäktigade ombud dit och döpa dem i den där befintliga floden. Detta beviljades. Och den 12 och 13 juli utförde församlingsombuden sitt uppdrag. Efter fullbordat verk kommo de glada tillbaka och meddelade bl.a. att de hade döpt - 52 st.! - En annan penna torde senare nedskriva en del detaljer.

D. 3.